

Leo Trotskij: Öppet brev för Fjärde internationalen!¹

Till alla revolutionära arbetarorganisationer och grupper

Våren 1935

[Ur *Writings of Leon Trotsky [1935-1936]*, New York: Pathfinder Press 1977, s 19-28. Översättning från engelska, Göran Källqvist. Noterna är den engelska redaktörens, och har ofta förkortats.]

Hitlers maktövertagande mötte inte minsta motstånd från de två ”mäktiga” arbetarpartiernas sida – där det ena dessutom grundar sig på Sovjetunionen – och det har på ett avgörande sätt avslöjat den Andra och den Tredje internationalens inre förruttnelse. I augusti 1933 formulerade fyra organisationer för första gången den nya historiska uppgiften, *att skapa Fjärde internationalen*, i ett programmatiskt dokument.² De händelser som har utspelat sig sedan dess har på ett obestridligt sätt bekräftat att det inte finns någon annan väg framåt.

Utplåningen av det *österrikiska* proletariatet³ har visat att det inte går att segra genom att i sista minuten uppmana de av opportunism förvirrade och uttröttade massorna att göra uppror – efter att partiet har tvingats in i en återvändsgränd. Segern måste förberedas systematiskt med hjälp av en revolutionär politik på arbetarrörelsens samtliga områden.

Precis samma lärdom kommer obestridligen från utplåningen av det *spanska* proletariatet.⁴ Under alla förhållanden, och särskilt under en revolution, är det otillåtet att vända ryggen åt arbetarna för att bilda ett block med borgarklassen. Det går inte att förvänta sig och kräva att de lurade och desillusionerade massorna kommer att rusa och ta upp vapen på en försenad uppmaning från ett parti som de har tappat förtroendet för. Den proletära revolutionen improviseras inte fram på order från ett bankrutt ledarskap. Revolutionen måste förberedas med hjälp av oavbruten och oförsonlig klasskamp, som gör att ledningen vinner partiets orubbliga förtroende, förenar förtruppen med hela klassen, och förvandlar proletariatet till ledare för städernas och landsbygdens alla utsugna.

Efter det vanhedrande slutet för reformismens viktigaste del – den helt förfallna tyska socialdemokratin – föll Andra internationalens ”vänster” i Österrike och Spanien samman. Men dessa skrämmande lärdomar passerade utan att lämna ett spår: reformismens ledande kadrer i partier och fackföreningar har urartat helt och hållet. Deras personliga intressen och patriotiska uppfattningar knyter dem till borgarklassen, och de är fullständigt oförmögna att slå in på klasskampens väg.

1 ”Öppet brev för Fjärde internationalen”, *New Militant*, 3 augusti 1935. *New Militant* var Amerikanska arbetarpartiets tidning. Trotskij skrev det första utkastet till denna text på våren 1935, men den publicerades först på sommaren efter att ha diskuterats och godkänts av de organisationer som undertecknade den.

2 [De fyras deklARATION](#), på marxistarkiv.se, undertecknades av Internationella kommunistiska förbundet, Revolutionära socialistpartiet och Oberoende socialistpartiet från Nederländerna och Socialistiska arbetarpartiet från Tyskland.

3 I februari 1934 reste sig arbetarna i Wien i ett heroiskt uppror mot från Engelbert Dollfuss’ högerregims förtryck men besegrades, delvis på grund av de socialdemokratiska ledarnas vacklan. Den österrikiska socialdemokratin hade tidigare vägrat att leda en allvarligt menad kamp mot Dollfuss’ regim, och ”tolerat” honom som ett mindre ont än nazisterna. Denna politik gjorde det möjligt för både Dollfuss och nazisterna att befästa sin styrka och krossa den mäktiga österrikiska arbetarrörelsen.

4 I oktober 1934 krossade Lerroux’ högerregering i Spanien en generalstrejk, som i Asturien hade utvidgats till ett uppror. Lerroux lyckades återerövra staden Oviedo från arbetarna, och krossade i oktober och november den astruriska kommunen. Under krossandet dödades 3.000 arbetare, 7.000 skadades och 40.000 sattes i fängelse.

Andra internationalens partier förlikade sig lugnt med det faktum att deras *belgiska* president⁵ vid minsta vink från finanskapitalet förenade sig med de katolska och liberala mellanhänderna för att rädda bankerna på arbetarmassornas bekostnad. De Man, en skrytsam kritiker av Karl Marx och upphovsman till en ”plan”, följde i Vanderveldes kölvatten;⁶ inte heller underlät ”vänstercentristen” Spaak att förråda den socialistiska oppositionen i utbyte mot en ministerskrud.⁷

Det *franska* socialistpartiet bryr sig varken om lärdomarna eller varningarna och fortsätter förgäves att hålla fast i den ”republikanska” borgarklassens frackar, och sätter större hopp till Radikalernas vänskap än till proletariatets revolutionära kraft.⁸ I alla andra länder, i alla delar av världen, i *Nederländerna, Skandinavien, Schweiz*, förblir socialdemokratin, trots kapitalismens förfall, borgarklassens ombud inom arbetarklassen och visar sin totala oförmåga att mobilisera massorna för att försvara sig själva mot fascismen.

Om Labourpartiets valframgångar än en gång skulle föra det till makten, skulle resultatet inte bli en fredlig socialistisk omvandling av *Storbritannien*, utan ett befästande av den imperialistiska reaktionen, det vill säga en period av inbördeskrig, inför vilket Labourpartiets ledare oundvikligen skulle avslöja sin totala bankrutt. De parlamentariska och fackliga träskallarna måste fortfarande övertygas om att det fascistiska hotet är lika verkligt i England som på kontinenten.

Krisens omtumlande utveckling i *USA* och den oändliga rad av strejker och tillväxt av arbetarorganisationerna som sker mot bakgrund av de möjligheter som demagogin om Roosevelts ”plan” ger,⁹ möter djupt konservativa och borgerliga krafter inom arbetarrörelsen. Vad gäller det stalinistiska partiet, så är det bundet av Litvinovs högtidliga deklamationer, som i utbyte mot att Yankee-imperialismen erkände Sovjetunionen offentligt fördömde de amerikanska kommunisterna.¹⁰ Partiet har fördärvats av ett årtiondes principiösa manövrar och likvidatoriska experiment med en sorts partier (Arbetar-bondepartier)¹¹ som varken till sin sammansättning eller sitt program har något gemensamt med proletära partier. På order från Moskva begränsar sig detta stalinistiska parti till en rörelse för intellektuella, som i *USA* fungerar som den stalinistiska diplomatins betjänter. Men den amerikanska kapitalismens djupa kris väcker allt större skikt av arbetare från sin halvt lantliga slummer, skingrar gradvis de borgerliga och småborgerliga illusionerna och tvingar proletariatet till

5 Emile Vandervelde (1866-1938) var mellan 1929 och 1936 ledare för det belgiska Arbetarpartiet och ordförande för Andra internationalen. Han satt i regeringen under Första världskriget och undertecknade Versaillesfördraget för Belgien.

6 Hendrik de Man (1885-1953) var ledare för det belgiska Arbetarpartiet. 1933 skrev han en ”arbetarplan” för att få slut på depressionen och främja produktionen. En viktig punkt i planen var att regeringen skulle köpa ut kapitalisterna.

7 Paul-Henri Spaak (1899-1972) var under en kort period vänsteranhängare i det belgiska Arbetarpartiet och 1934 redaktör för *Action socialiste*. Men 1935 blev han minister i den belgiska regeringen och senare generalsekreterare för NATO.

8 Det franska Radikalpartiet, eller Radikalsocialisterna, var Frankrikes främsta kapitalistiska parti under mellankrigsperioden.

9 Franklin D Roosevelt (1882-1945) var Demokraternas president i *USA* från 1933 fram till sin död. Hans plan, *New Deal*, var ett reformprogram som var utformat för att lindra depressionens värsta förhållanden och bli kvitt de amerikanska arbetarnas stridbarhet.

10 Maxim Litvinov (1876-1951) var 1930-1939 folkkommissarie för utrikes angelägenheter i Sovjetunionen. Under sökandet efter allianser med de demokratiska imperialisterna använde Stalin honom för att personifiera ”kollektiv säkerhet”, men la honom på hyllan under Stalin-Hitlerpakten och det kalla kriget. Den amerikanska regeringen erkände Sovjetunionen 1933.

11 1924 bildade *USA:s* kommunistiska parti ett Arbetar-bondeparti med ett populistiskt program. Detta försök att skapa ett arbetarnas och böndernas massparti utan något större stöd från massorna slungade in kommunistpartiet i kaos och övergavs därför för ett beslut att själva ställa upp i valen.

omfattande aktioner (Toledo, Minneapolis, San Francisco),¹² och gör det möjligt för det revolutionära marxistiska partiet att få ett utbrett och starkt inflytande på den amerikanska arbetarklassens utveckling och organisering. Den historiska roll som faller på Fjärde internationalen och dess amerikanska sektion – som inte begränsar sig till bara det västra halvklotet utan också till världsscenen – är av enorm betydelse, eftersom det är kolossalt betydelsefullt för världsproletariatet att krossa den amerikanska imperialismen.

Samtidigt slösar Tredje internationalen bara bort de återstående rester av inflytande och auktoritet som den fick under sina första fem år. I Österrike och Spanien lyckades inte Kommunistiska internationalen, trots ytterst gynnsamma omständigheter, skapa en organisation som var ens det minsta inflytelserik, och komprometterade dessutom i arbetarnas ögon själva tanken på ett revolutionärt parti. Folkomröstningen i Saar¹³ är ett bevis på att det tyska proletariatet har tappat varje tillstymmelse till tilltro till inte bara socialdemokratien utan också kommunistpartiet – som så skamligt kapitulerade för Hitler. I Storbritannien, Belgien, Nederländerna, Skandinavien, på båda de amerikanska kontinenterna och i Orienten är Kommunistiska internationalens sektioner, nedtyngda av 12 års ödesdiger politik, oförmögna att resa sig ur sin obemärkthet.

Efter misslyckandet i Tyskland ersatte förvisso Kommunistiska internationalen den ”tredje periodens” äventyrspolitik med en kapitulerande politik att ingå enhetsfronter till varje pris. Men erfarenheterna i Frankrike, där den senaste svängningen har blivit mest utvecklad, visar att Kommunistiska internationalen, med alla sina motsättningar och svängar, fortfarande fungerar som broms på den proletära revolutionen. Kommunistiska internationalen avvisar bildandet av en arbetarmilis mot den överhängande fascistiska faran, ersätter kampen om makten med ett program av omedelbara krav och parlamentarisk politik, och sprider därmed de värsta illusioner om reformismen och pacifismen, den stöder i själva verket Socialistpartiets höger mot vänstern, demoraliserar den proletära förtruppen och röjer vägen för en fascistisk omvälvning.

Slutligen har Kommunistiska internationalens grundare, Sovjetunionens kommunistiska parti, under de senaste åren fullständigt krossats av den okontrollerade byråkratin, som har förvandlat proletariatets diktatur till Stalins konservativa absolutism. Med hjälp av förföljelser, komplotter, sammanblandningar¹⁴ och blodigt förtryck försöker den härskande klikken kväva varje yttring av marxistiskt tänkande i sin linda. Den verkliga leninismen har inte jagats så frenetiskt någonstans i världen som i Sovjetunionen.

Kommunistiska internationalens senaste opportunistiska kullerbytta är nära knuten till Sovjetunionens utrikespolitiska svängning visavi Nationernas förbund och militäralliansen med den franska imperialismen.¹⁵ Sovjetunionens härskande byråkrati har definitivt dragit slutsatsen att Kommunistiska internationalen är oförmögen att ge någon som helst hjälp mot krigsfaran, och samtidigt hindrar den sovjetiska diplomatins arbete. Kommunistiska internationalens förödmjukande och i sanning underdåniga beroende av Sovjetunionens översta skikt uttrycks på ett särskilt iögonfallande

12 Strejkerna bland bilarbetare i Toledo, transportarbetare i Minneapolis och hamnarbetare i San Francisco 1934 förändrade en situation där amerikanska arbetare hade förlorat strejk efter strejk.

13 Efter Första världskriget hamnade den tyska regionen Saar under fransk kontroll, men 1935 röstade den vid en folkomröstning med överväldigande majoritet för att återvända till Tyskland.

14 ”Sammanblandning” var det begrepp som Trotskij ofta använde för att beskriva Kremles praktik att slå ihop olika eller motsatta politiska strömningar och anklaga dem för gemensamma brott eller synder.

15 Den sovjetiska militäralliansen med den franska imperialismen syftar på den fransk-sovjetiska icke-aggressionspakten från maj 1935, som undertecknades i Moskva av Stalin och den franske utrikesministern Laval.

av Stalins uttalande nyligen som gav bifall till den franska imperialismens nationella försvar.

Via en imperialistisk minister gav Kommunistiska internationalens ledare order till det franska kommunistpartiet att sluta en patriotisk vapenvila med den franska borgarklassen. Således har Tredje internationalen, som inte har sammankallat en kongress på nästan 7 år, nu officiellt gått över från en internationalistisk ståndpunkt till den mest fullständiga och underdåniga socialpatriotism. Oavsett om den hela tiden uppskjutna sjunde kongressen kommer att samlas eller ej, så kommer inte Tredje internationalen att återupstå. Kommunikén från Stalin-Laval är dess dödsdom.¹⁶

Samtidigt fortsätter kapitalismens destruktiva krafter sitt helvetiska arbete. Men världsekonominns sönderfall, de tiotals miljonerna arbetslösa, böndernas fördärv, ställer bestämt den socialistiska revolutionen på dagordningen. De förbittrade och upprörda arbetarna söker en utväg. Andra och Tredje internationalernas förnedring, sammanbrott och förruttnelse ställer proletariatet utan något revolutionärt ledarskap och driver in de småborgerliga massorna på förtvivlans väg. De bankrutta ledarna försöker lägga ansvaret för fascismens seger på proletariatets ”passivitet”. På detta sätt kompletteras det politiska förräderiet med förtal.

Kapitalismen sitter fast i olösliga motsättningar som krossar den, och den förbereder sig för att kasta sig in i *en ny slakt av folken*. Ministrar och diplomater spekulerar öppet om krigsutbrottet kommer att komma om ett eller tre år från nu. Alla de tävlande regeringarna förbereder mycket destruktiva verktyg, och påskyndar därmed överallt en explosion som kan bli oändligt mycket mer skrämmande än kriget 1914-1918.

Ledarna för de så kallade arbetarpartierna och fackföreningarna lovsjunger högljutt hur vacker freden är, babblar om ”nedrustning”, förmanar sina regeringar att sluta fred sinsemellan, väcker arbetarmassornas förhoppningar om Nationernas förbund, och svär på samma gång tro och huldhet till det ”nationella försvaret”, dvs. att försvara det borgerliga styret med dess oundvikliga krig.

Under täckmantel av en ”enhetsfront” och till och med ”organisk enhet” förbereder den sovjetiska diplomatin, bakom ryggen på de klassmedvetna arbetarna, klassfred mellan de två internationalerna och borgarklassen i de länder som är i militärt förbund med sovjetstaten. Således måste utbrottet av ett nytt krig leda till ett nytt förräderi som kommer att överträffa 4 augusti 1914.¹⁷

Sovjetbyråkratins förräderi mot den internationella revolutionen har slungat världsproletariatet långt bakåt. De svårigheter som den revolutionära förtruppen står inför är otroliga. Ändå är dess ställning för närvarande ojämförligt mycket bättre än på randen till det förra kriget. Vid den tiden framstod kapitalismen som allsmäktig, nästan oöverbinnerlig. Internationalens patriotiska kapitulation kom som en fullständig överraskning, även för Lenin. De revolutionära delarna var inte förberedda någonstans. Den första internationella konferensen – till deltagarantalet liten och med obeslutsam

16 Pierre Laval (1883-1945), som i sin ungdom hade varit socialist, var mellan 1934 och 1935 republikansk utrikesminister, och förhandlade fram den fransk-sovjetiska pakten. Han var premiärminister 1935-1936 och återigen 1942, då han förde en samarbetspolitik med Tyskland. Efter kriget avrättades han för förräderi. Slutkommunikén efter undertecknandet av Stalin-Lavalpakten slog fast: ”Plikten ålägger dem först av allt att inte på något sätt försvaga sina medel för nationellt försvar. I detta avseende förstår och stöder Stalin fullständigt den politik för nationellt försvar som förs av Frankrike i avsikt att behålla sin väpnade styrka på en säkerhetsnivå.”

17 4 augusti 1914, röstade den tyska socialdemokratin för den imperialistiska regeringens krigsbudget, trots löftena före kriget att gå mot militarismen både under krig och fred. Samma dag utfärdade de franska och belgiska socialistpartierna manifest som uttalade ett stöd till sina regeringar under kriget. Detta datum används av marxister för att beteckna Andra internationalens fall som revolutionär kraft.

majoritet – ägde rum mer än ett år efter krigsutbrottet.¹⁸ Bildandet av revolutionära kadrer gick långsamt framåt. Till och med de flesta ”zimmerwaldister” avvisade möjligheten av en proletär revolution. Först segern i Ryssland i oktober 1917, på krigets 40:e månad, förändrade situationen och gav en kraftfull impuls att bilda Tredje internationalen.

Idag är kapitalismens inre svaghet och sönderfall så tydlig att de fungerar som fascismens viktigaste tema. USA:s kolossala kris, den inte mindre kolossala arbetslösheten, Roosevelts ekonomiska äventyrspolitik, strejkvågen, jäsningen inom alla arbetarorganisationer, skapar för första gången förhållanden för en kraftfull utveckling av den revolutionära rörelsen i Nordamerika. Den första segerrika revolutionens exempel är levande i massornas minne. De senaste 20 årens erfarenheter av stora händelser har blivit inpräglade i de bästa kämparnas medvetande. Det finns verkligt revolutionära organisationer, eller åtminstone grupper, i alla länder. De är ideologiskt, och delvis även organisatoriskt, nära knutna till varandra. Redan nu utgör de en kraft som är ojämförligt mer inflytelserik, enhetlig och härdad än den ”Zimmervaldvänster” som på hösten 1915 tog initiativ till att förbereda Tredje internationalen.

Det håller på att växa fram oppositionsgrupper i de reformistiska partierna och fackföreningarna och de blir allt starkare. En del av dem tar formen av oberoende organisationer. Som en konsekvens av fängelseregimen i Kommunistiska internationalens sektioner är oppositionen där av en tystare och mer dold karaktär, men den utvecklades också där. Till och med i Sovjetunionen är behovet av fler nya utrensningar och förtryck bevis på att byråkratin inte kan utrota den marxistiskt kritiska anda som den hatar så mycket.

De oppositionella stämningarna och strömningarna är idag av en i huvudsak *centristisk* karaktär, det vill säga mitt mellan socialpatriotism och revolution. Under förhållanden där de traditionella massorganisationerna är på väg att falla samman och förfalla, utgör centristerna i många fall ett oundvikligt övergångsskede även för progressiva arbetargrupperingar. Marxister måste hitta vägen till alla sådana strömningar för att med exempel och propaganda få dem att snabbare slå in på en revolutionär väg. Förutsättningen för att lyckas med detta är att man oförsonligt kritiserar det centristiska ledarskapet, avslöjar försöken att skapa en Två-och-en-halv international,¹⁹ och oupphörligt förklarar att vår tids revolutionära uppgifter redan på förhand dömer ett sådant enande, som är ett formlöst mellanting, till en skamlig bankrutt.

För närvarande sprider centristerna ihärdigt paroller om ”enhet” mellan alla arbetarorganisationer oavsett deras program och taktik. Detta utnyttjas skickligt av reformisterna, som är mer framsynta, och av goda skäl fruktar att kastas överbord. Centristerna ersätter ofta tanken på en ny international med tanken att slå samman de två gamla internationalerna. När det kommer till kritan betyder enhet med reformister och socialpatrioter av den socialdemokratiska eller stalinistiska varianten i själva verket enhet med den nationella borgarklassen, och följaktligen att både det internationella och nationella proletariatet i händelse av krig oundvikligen kommer att splittras. En verklig enhet i

18 Konferensen i Zimmerwald, Schweiz, i september 1915, var tänkt att samla de antikrigsströmningar och internationalister som hade överlevt Andra internationalens misslyckande.

19 Denna hänvisning till Två-och-en-halv-internationalen ska inte blandas ihop med Internationella förbundet av socialistiska partier (eller den Två-och-en-halvte internationalen), som bildades i februari 1921 av de centristiska partier och grupper som under trycket från de revolutionära massorna hade lämnat Andra internationalen. Beteckningen avsåg ursprungligen denna grupp, som i maj 1923 återförenades med Andra internationalen. I detta dokument syftar Två-och-en-halv international på de stalinistiska förslagen från 1934 och 1935 om organisk enhet med socialdemokraterna, inklusive att slå samman Andra och Tredje internationalerna.

internationalen och i dess nationella sektioner kan bara säkerställas på en *revolutionärt marxistisk grund*, som i sin tur bara går att skapa genom att bryta med socialpatrioterna. Att hålla tyst om de principiella förutsättningarna och garantierna för proletär enhet är att sluta upp i en kör som sprider illusioner, lurar arbetarna och förbereder nya katastrofer.

De gamla internationalernas förödmjukande och hopplösa ställning visar sig tillräckligt tydligt genom att den enas ordförande blir ödmjuk minister åt sin kung medan den andras verkliga herre använder världsproletariatets organisation som småpengar för diplomatiska avtal. Oavsett vilka manövrer för enande som de två lika korrumperade byråkratierna må genomföra, så är det inte de som kommer att ena proletariatet, och det är inte upp till dem att peka på utvägen. Centristernas försök att förena det oförenliga, och genom att lappa ihop bitarna rädda det vars öde är att krossas, är dömda på förhand. Den nya epoken kräver en ny international. Den första förutsättningen för att lyckas längs denna väg är att nationellt och internationellt nära förena de verkligt proletära revolutionärerna, Marx' och Lenins lärjungar, på ett gemensamt program och under en gemensam fana.

Varje försök att föreskriva en identisk inriktning för alla länder vore ödesdigert. Beroende på nationella förhållanden, i vilken grad de gamla arbetarorganisationerna har förfallit, och slutligen på deras egna krafters tillstånd vid en viss tidpunkt, kan marxisterna (de revolutionära socialisterna, internationalisterna, bolsjevik-leninisterna) än träda fram som oberoende organisation, än som fraktion i ett av de gamla partierna eller fackföreningarna. Oavsett tidpunkt eller område kommer detta fraktionella arbete förvisso endast att vara ett steg på vägen till skapandet av Fjärde internationalens nya partier – som antingen kan skapas genom en omgruppering av de gamla organisationernas revolutionära delar eller genom förmedling av oberoende organisationer. Men oavsett arena och funktionssätt är dessa partier förpliktigade att tala i namn av oförbehållsamma principer och klara revolutionära paroller. De leker inte kurragömma med arbetarklassen, de döljer inte sina mål, de ersätter inte principiell kamp med diplomati och allianser. *Marxister säger alltid och under alla omständigheter öppet hur det är.*

Krigsfaran är en fråga om liv och död för folket och den yttersta prövningen för alla grupper och strömningar inom arbetarklassen. ”Kampen för fred”, ”kampen mot krig”, ”krig mot kriget” och liknande paroller är tomma och bedrägliga fraser om de inte åtföljs av en propaganda för och tillämpning av revolutionära kampmetoder. Det enda sättet att få slut på kriget är att störta borgarklassen. Det enda sättet att störta borgarklassen är med ett revolutionärt angrepp.

Mot den reaktionära lögnen om ”nationellt försvar” är det nödvändigt att föra fram parollen om ett revolutionärt krossande av nationalstaten. Mot det kapitalistiska Europas dårhus är det nödvändigt att ställa programmet om *Europas socialistiska förenta stater* som ett steg mot Världens förenta stater.

Marxister fördömer oförsonligt de pacifistiska parollerna om ”nedrustning”, ”medling” och ”vänskap mellan folken” (dvs. mellan kapitalistiska regeringar), etc., som opium för folkmassorna. Allianser mellan arbetarorganisationer och småborgerliga pacifister (Amsterdam-Pleyel-kommittén och liknande åtaganden)²⁰ gör imperialismen den allra största tjänst genom att avleda arbetarklassens uppmärksamhet från verklighetens hårda kamp och istället lura dem med maktlösa parader.

20 Amsterdam-Pleyel-kommittén var typiska organisationer ”mot kriget” och ”mot fascismen” som utvecklades av stalinisterna i samarbete med välkända pacifister och liberaler som ersättning för proletära enhetsfronter. Gruppernas viktigaste kongresser hölls i Amsterdam i augusti 1932 och i Pleyelsalen i Paris i juni 1933.

Kampen mot krig och imperialism kan inte vara en uppgift för någon sorts "specialkommittéer". Kampen mot krig är en förberedelse av revolutionen. Den är alltså arbetarpartiernas och internationalens uppgift. Marxister ställer den proletära förtruppen inför denna stora uppgift utan krusiduller. Mot den förvirrande parollen om "nedrustning" ställer de parollen om att *erövra armén och beväpna arbetarna*. Just här dras den viktigaste skiljelinjen mellan marxism och centrism. De som inte vågar uttrycka de revolutionära uppgifterna högt kommer aldrig att få modet att lösa dem.

Under de 1½ år som har gått sedan publiceringen av Fjärde internationalens första program har kampen om principer och idéer fortsatt dag för dag. De revolutionära nationella sektionerna och grupperna har ökat i antal: en del av dem har utvidgat sina led och sitt inflytande, andra har blivit mer enhetliga och fått större sammanhållning. Organisationer i samma land har enats (Nederländerna, USA), ett antal programmatiska och taktiska dokument har utarbetats. Allt detta arbete kommer otvivelaktigt att gå mycket bättre om det växelverkar och enas i världsskala under Fjärde internationalens fana. Den överhängande krigsfaran gör att denna uppgift inte får försenas ens för en enda dag.

De nya partierna och den nya internationalen måste bygga på nya grundvalar: det är nyckeln som alla andra uppgifter ska lösas med. Tempot och tiden för det nya revolutionära uppbygget och slutförandet av det beror givetvis på klasskampens allmänna utveckling, proletariats framtida segrar och nederlag. Men marxisterna är inga fatalister. De lastar inte över de uppgifter som den historiska processen har ställt dem inför på den "historiska processen". En medveten minoritets initiativ, ett vetenskapligt program, djärv och oupphörlig agitation i namn av klart formulerade mål, skoningslös kritik av alla tvetydigheter – detta är några av de viktigaste faktorerna för proletariats seger. Utan ett sammanslutet och härdat parti är det otänkbart med en socialistisk revolution.

Omständigheterna är svåra, hindren är enorma. Uppgifterna är kolossala, men det finns ingen som helst anledning att bli pessimistisk eller tappa modet. Trots proletariats alla nederlag är klassfiendens ställning fortfarande hopplös. Kapitalismen är dömd. Mänsklighetens enda räddning är en socialistisk revolution.

Raden av internationaler har sin egen inre logik, som sammanfaller med proletariats historiska uppgång. Första internationalen utvecklade den proletära revolutionens vetenskapliga program men föll på grund av att den saknade en massbas. Andra internationalen drog miljontals arbetare från mörkret och skolade och mobiliserade dem, men den förråddes i den avgörande tidpunkten av den parlamentariska och fackliga byråkratin som hade korrumpierats av den framväxande kapitalismen. Tredje internationalen statuerade för första gången den segerrika proletära revolutionens exempel, men kom att malas sönder mellan den isolerade sovjetstatens byråkrati och västvärldens reformistiska byråkrati. Under dagens förhållanden av ett avgörande kapitalistiskt sammanbrott kommer Fjärde internationalen, som står på sina föregångares axlar och har berikats av erfarenheterna av deras segrar och nederlag, att mobilisera västvärldens och Orientens arbetare för ett segerrikt angrepp mot världskapitalets fästen.

Arbetare i alla länder förena er!

Vi bifogar härmed "De fyras deklARATION" [se not 2] om Fjärde internationalen. Inte en rad i detta manifest har blivit föråldrat. Det nuvarande brevet är bara en ny bekräftelse av "De fyras deklARATION" i ljuset av det senaste 1½ årets erfarenheter.

Vi uppmanar alla partier, organisationer, fraktioner, både i de gamla partierna och fackföreningarna, alla revolutionära arbetarförbund och -grupper som är ense med oss om de grundläggande principer och den stora uppgift vi har ställt oss – att förbereda för och bygga Fjärde internationalen – att skicka oss sina signaturer till det nuvarande *Öppna brevet*, tillsammans med de förslag eller den kritik de kan ha.²¹ Om enskilda kamrater som hittills inte varit knutna till vårt arbete hädanefter på allvar ämnar ansluta sig till de gemensamma leden bör de kontakta oss.

De första organisationer som har skrivit under det *Öppna brevet* har beslutat att bilda en *Provisorisk kontaktkommitté* mellan de partier och grupper som stöder Fjärde internationalens ståndpunkt. Den provisoriska kommittén ska anförtros uppgiften att publicera en informationsbulletin.

Inom en nära framtid ska kommittén säkerställa ett regelbundet och gemensamt utarbetande av Fjärde internationalens grundläggande programmatiska och taktiska dokument.

Frågan om att förbereda en internationell konferens kommer att beslutas på basis av de svar vi får och förberedelsearbetets allmänna utveckling.

21 Ytterligare undertecknare av det Öppna brevet den sommaren var Samarbetsförbundet för vänner till den nya tiden (Frankrike), de kubanska bolsjevik-leninisterna och Spartakusgruppen i Belgien.